

NETŘEBA SPĚCHAT!

Věřím v Boha, Otce Všemohoucího, modlívala se babička – udřené ruce v klíně. Těmito slovy začíná deník, který si psala herečka Marie Rosůlková. Není příliš dlouhý, ale pro mě – když se mi dostal do rukou - to byl poklad.

I když jsem se s paní Mařenkou, jak již bylo řečeno v úvodu, nikdy osobně nesetkal, plně mi to vynahradilo posezení v jejím pražském bytě pod Vyšehradskou skálou, chvíle v blízkosti lidí, které milovala a se kterými se takřka každý den vídávala. Sedávala s nimi na své milované zahrádce za domem, kam jsem si mohl s dovolením sednout i já. A nechtělo se mně odcházet, což mi ostatně potvrdila velká spousta z těch, které jsem poprosil, aby mně o této nezapomenutelné osobnosti českého herectví vyprávěli. I když je známo, že paní Rosůlková nikdy neměla vlastní děti (tudíž nemohla být nikdy babičkou) a svůj život plně a s láskou odevzdala vzácné múze Thálii, přece jen se mi podařilo jednu její „vnučku“ nalézt. Říkáte si, další zázrak? Ne, holá skutečnost! A právě více než velkou zásluhou této „vnučky“ mohla nakonec spatřit světlo světa i tato knížka.

Zajímá vás, kdo je ona dívka či lépe řečeno mladá žena? Pokud budete pozorně číst, určitě odpověd' na tuto otázku dostanete. Nejprve ale dejme slovo paní Marii Rosůlkové: „**Opravdu od dětství mi divadlo bylo smyslem a náplní mého pozemského života, a že děkuji Bohu, že mi určil tuto cestu!**“

SEZNÁMENÍ S „KOUZELNICÍ“ PŘI PRODANÉ NEVĚSTĚ

Tatínek Marie Rosůlkové, Jan, pocházel ze Starých Smrkovin od Jičina a byl ševcem (možná po vzoru jiného „slavného“ jičínského rodáka, loupežníka Rumcajse). Tedy živnostníkem, který si velmi zakládal na tom, aby odváděl co nejlepší práci, aby jeho boty byly jak hezké, tak i pohodlné pro všechny jeho zákazníky. Příliš mnoho peněz sice nevydělával, ale i tak s nimi jeho žena Rozárka, maminka paní Rosůlkové, dokázala vždy vyjít. Sama Marie po letech několikrát vzpomínala na to, jak tatínek odměnil její maminku slovy: „Ty jsi kouzelnice, moc peněz ti nedávám, ale vystačíš s tím. Ty všechno vedeš, jen si to vyříd' s dětmi, já ti do toho nebudu mluvit.“

Podle dochovaných záznamů byl pan Rosůlek velmi společenský, veselý a spravedlivý člověk, který se rád stýkal snad se všemi lidmi z Plzně a okolí. Kromě práce se zkrátka rád bavil. To, že také velmi rád zpíval, dotvrzuje i skutečnost, že byl členem plzeňského pěveckého spolku. Další

jeho velkou zálibou byla literatura, hodně četl – především poezii, a kupříkladu Zeyerovu *Griseldu* si Marie Rosůlková střežila jako oko v hlavě, tato knížka zaujímala čestné místo v její rozsáhlé knihovně.

Rodiče budoucí herečky se seznámili v místě, které se posléze pro jejich jedinou dceru stalo osudovým – v divadle. Konkrétně: Při představení *Prodané nevěsty v plzeňské Aréně* totiž zahlédl mladý chasník Jan rozkošnou dívčinku Rózičku, okamžitě vzplál a řekl si: Ta a žádná jiná! A tak se také stalo. Sice až za čtyři roky – no ano, tatíček chodil s mamičkou celé čtyři roky! Ale svatba se v Plzni opravdu konala! – vepsala herečka vlastní rukou do svého deníku.

NAROZENÍ ZA CÍSAŘE PÁNA

„Ze šťastného a harmonického manželství se narodily dvě děti – samozřejmě roztomilé – a jmenují se Jeníček a Mařenka. Ačkoli prý se při křtu vůbec nepomyslelo na souvislost se seznámením rodičů na té nejradostnější české opeře!

Narodila jsem se do krásné, milující rodiny. Jí vděčím za to, že jsem vždycky měla kladný vztah k životu a k lidem. Nebyli jsme nijak majetní, tatínek byl obuvník, hrdý na to, že je samostatný, živnostník. Miloval literaturu, verše, dějiny a hlavně hudbu. Byl členem zpěváckého spolku – u nás se zpívalo, byla veselost, radost, ale

i odpovědnost a pořádek. Přišly samozřejmě i starosti, ale mamička Rozárka vždycky byla rozumná, čistounká, jemná, hodná a moudrá. Bylo to láskyplné manželství. Tatínek jednou, a to už jsme byli s bratrem dospělí, řekl mamince, když nám u prostřeného stolu oběd podávala: „Ženo, já tě mám pořád stejně rád!“ – v takovém prostředí jsem tedy vyrůstala... Víte, to je velký dar do života a nenahradí ho nic, nic na celém světě, žádné bohatství. Žít v pravdě, radosti a lásce jsou snad největší poklady, které může člověk od života dostat.“

TO SE NEDÁ S NIČÍM SROVNAT

„Já jsem se narodila vlastně jako dáreček, a proto vždy nejraději vzpomínám na své dětství. A ještě intenzivněji, když se blíží ty nejkrásnější svátky z celého roku. Protože když si dítě ještě představuje a věří, že jsou spojené se štědrostí Boží a že všechno, co dostalo, že dostalo od Ježíška, to je, myslím, takový dar, který nemůže být nikdy znehodnocen, ano? Já si myslím, že dětský přístup k Vánocům je něco tak nádherného, čistého, radostného a také svým způsobem okouzujícího, že si ráda na tu dobu vzpomínám, a moje Vánoce mi oblažují právě vzpomínky na pohodu a krásu dětství, které bylo okouzleno tou dobou. To se nedá s ničím srovnat, protože vždycky se mi líbilo

něco, co je tajemné, měla jsem ráda pohádky, a tak samozřejmě jsem měla také ráda atmosféru té tajemnosti, toho neočekávaného a toho toužícího. Prostě jako dítě jsem se na Vánoce těšila celým srdcem a celou bytostí.“

Ve škole byla malá Mařenka Rosůlková v určitém předstihu před svými vrstevníky, protože se zájmem poslouchala vše, co se její o rok starší bratr Jan učil. A ona se tak zcela samozřejmě učila s ním. Sama se později vyznala ze své lásky k dějepisu a k antickým tragédiím: takřka všechny je znala nazpaměť. Na stole se k večeru rozsvítila petrolejová lampa, jejíž zelené stínítko sloužilo Janovi jako výtečná školní „pomůcka“, na niž si poznamenával to, co si měl především z učiva zapamatovat. Látku si odříkával nahlas a jeho mladší sestra ho se zaujetím poslouchala. Jako by jí vyprávěl pohádky... Tatínek si přál, aby se z jeho jediné dcery stala paní učitelka, tohle přání mu ale jeho druhorozené dítě nesplnilo.

„JAKO MALÁ HOLKA jsem jednou četla pohádku, v níž sudičky nad kolébkou promlouvaly k děvčátku. Jedna z nich říkala: ‚Ty budeš šťastná, ale musíš si vybrat, jestli chceš být šťastná v mládí, nebo až ke stáru.‘ Hned mě napadlo, že bych si raději vybrala štěstí ve stáří...“